

URANTIJOS KNYGA

I DALIS. CENTRINĖ VISATA IR SUPERVISATOS

62 puslapis

5 DOKUMENTAS - DIEVO RYŠYS SU INDIVIDU

JEIGU žmogaus ribinis protas nesugeba suvokti, kaip toks didis ir toks didingas Dievas, kaip Visuotinis Tėvas, gali nusileisti iš savo amžinosios buveinės su begaliniu tobulumu tam, kad broliautųsi su atskiru žmogiškuoju tvariniu, tuomet iš tikrųjų toks ribinis intelektas dieviškosios bičiulystės užtikrinimą turi grįsti to fakto tiesa, jog gyvojo Dievo realus fragmentas gyvena kiekvieno normaliai protaujancio ir moraliai sąmoningo Urantijos mirtingojo intelekto. Viduje gyvenantys Minties Derintojai yra Rojaus Tėvo amžinosios Dievybės dalis. Žmogui nebūtina žengti toliau už savo paties vidinį patyrimą, sielai apmąstant apie šitą dvasinės tikrovės buvimą, tam, jog surastų Dievą ir mėgintų artimai bendrauti su juo.

Dievas savo amžinosios prigimties begalybę paskleidė per savo šešių absoliučiai lygiaverčių partnerių egzistencialias realybes, bet jis gali, bet kuriuo metu, užmegzti tiesioginį asmeninį ryšį su bet kuria kūrinijos dalimi ar faze, ar rūšimi per savo ikiasmenių fragmentų agentūrą. Ir amžinasis Dievas taip pat pasiliko sau teisę padovanoti asmenybę dieviškiesiems Kūrėjams ir visatų visatos gyviesiems tvariniams, tuo tarpu jis taip pat sau pasiliko teisę palaikyti tiesioginį ir tėvišką ryšį su visomis šitomis asmenėmis būtybėmis per asmenybės grandinę.

1. PRISIARTINIMAS PRIE DIEVO

Ribinio tvarinio nesugebėjimas priartėti prie begalinio Tėvo yra ne dėl to, jog Tėvas laikosi nuošaliai, bet dėl sutvertų būtybių ribiškumo ir materialių apribojimų. Dvasinio skirtumo tarp visatos egzistencijos aukščiausiosios asmenybės ir sutvertų protingų būtybių žemesniųjų kategorijų bedugnė yra nesuvokiama. Jeigu būtų įmanoma žemesniųjų kategorijų protingas būtybes akimirksniu nugabenti betarpiškai prieš patį Tėvą, tai jos nesuprastų, jog yra tenai. Jos lygiai taip pat ten nieko nesuvoktų apie Visuotinio Tėvo buvimą, kaip nesuvokia ir dabar. Prieš mirtingąjį žmogų yra ilgas ilgas kelias iki to meto, kada jis gali nuosekliai ir tarp galimybės ribų prašyti saugaus

palydėjimo pas Visuotinį Tėvą Rojuje. Dvasiškai, žmogus turi patirti daug transformavimų iki to laiko, kada jis galės pasiekti tokį lygį, kuris suteiks dvasinį matymą, kuris jį įgalins pamatyti bent kurią nors vieną iš Sepynių Pagrindinių Dvasių.

Mūsų Tėvas nesislepia; jis nėra savavališkai atsiskyęs. Jis mobilizavo dieviškosios išminties resursus be perstojo stengdamasis save apreikšti savo visuotinių sferų vaikams. Begalinis grožis ir neišreiškiamas kilnumas yra susietas su jo meilės didybe, kuri jam sukelia troškimą susivienyti su kiekviena sukurta būtybe, kuri gali suvokti jį, mylėti jį, ar

63 puslapis

prisiartinti prie jo; ir būtent, dėl to, tie apribojimai, kurie yra jums įgimti, neatskiriami nuo jūsų ribinės asmenybės ir materialios egzistencijos, nulemia tą laiką ir vietą ir aplinkybes, kada jūs galite pasiekti mirtingojo kilimo kelionės tikslą ir stovėti Tėvo akivaizdoje visų daiktų centre.

Nors prisiartinimas prie Tėvo buvimo Rojuje turi laukti, kol jūsų dvasinis išsivystymas pasieks aukščiausiuosius ribinius lygius, bet jūs turėtumėte džiaugtis, suvokdami visą laiką esančią galimybę betarpiškai bendrauti su Tėvo padovanota dvasia, kuri taip artimai susieta su jūsų vidine siela ir su jūsų dvasingėjančiu savuoju aš.

Laiko ir erdvės valdų mirtingieji gali smarkiai skirtis įgimtais sugebėjimais ir intelektualiu apdovanojimu, jie gali būti aplinkoje, kuri yra ypatingai palanki visuomeniniam vystymuisi ir moralei pažangai arba jie gali kentėti nuo to, kad nėra beveik jokios žmogiškosios pagalbos kultūrai ir tariamai civilizacijos pažangai; bet kilimo karjere dvasinio žengimo į priekį galimybės yra lygios visiems; dvasinės įžvalgos ir kosminių prasmų augantys lygiai yra pasiekiami visiškai nepriklausomai nuo visų tokių skirtingos materialios aplinkos evoliuciniuose pasauliuose sociomoralinių skirtumų.

Kad ir kaip Urantijos mirtingieji gali skirtis savo intelektualiomis, visuomeninėmis, ekonominėmis, ir net moralinėmis galimybėmis ir gabumais, neužmirškite, kad jų dvasinis apdovanojimas yra vienodas ir unikalus. Jie visi turi tą patį Tėvo dovanos dieviškąjį buvimą, ir jie visi vienodai privilegijuoti siekti artimos asmeninės komunijos su šita dieviškosios kilmės viduje gyvenančia dvasia, tuo tarpu jie visi gali vienodai pasirinkti tai, kad priimtų šitų Paslaptinių Pagalbininkų vienodą dvasinį vadovavimą.

Jeigu mirtingasis žmogus yra iš visos širdies dvasiškai motyvuotas, be galo pasišventęs vykdyti Tėvo valią, tuomet, kadangi jis taip tikrai ir taip efektyviai yra apdovanotas viduje gyvenančiu ir dieviškuoju Derintoju, tai negali būti taip, kad to individo patyrimo nebūtų materializuota Dievo pažinimo aukščiausiojo laipsnio sąmonė ir dieviškasis išlikimo užtikrinimas, turint tikslą surasti Dievą progresiniu patyrimu vis labiau ir labiau tampant panašiu į jį.

Žmogaus viduje dvasiškai gyvena išliekantis Minties Derintojas. Jeigu toks žmogiškasis protas yra nuoširdžiai ir dvasiškai motyvuotas, jeigu tokia žmogiškoji siela trokšta pažinti Dievą ir tapti panašiu į jį, nori nuoširdžiai vykdyti Tėvo valią, tai neegzistuoja joks mirtingojo trūkumo neigiamas poveikis, taip pat neegzistuoja ir galimas teigiamos galios įsikišimas, kuris galėtų užkirsti kelią tokiai dieviškai motyvuotai sielai saugiai pakilti iki Rojaus vartų.

Tėvas nori, kad jo visi tvariniai asmeniškai bendrautų su juo. Jis Rojuje turi tokią vietą, kur priimami visi tie, kurių išlikimo statusas ir dvasinė prigimtis padaro įmanomu tokį pasiekimą. Dėl to apsisistokite savo filosofijoje dabar ir amžiams ties šituo: Kiekvienam iš jūsų ir visiems mums, Dievas yra prieinamas, Tėvas yra pasiekiamas, tas kelias yra atviras; dieviškosios meilės jėgos ir dieviškojo administravimo metodai ir priemonės yra visos suvienytos tam, kad būtų palengvintas kiekvienos visatos kiekvienos vertos protingos būtybės žengimas į priekį į Visuotinio Tėvo akivaizdą Rojuje.

Tas faktas, jog į Dievo pasiekimą yra įtrauktas milžiniškai ilgas laikas, nė kiek nesumažina Bėgaliniojo buvimo ir asmenybės realumo. Jūsų kilimas yra septynių supervisatų grandinės dalis, ir nors jūs skriejate aplink ją nesuskaičiuojamą daugybę kartų, bet galite tikėtis, dvasia ir statusu, kad visą laiką skriejate į vidų. Jūs galite pasitikėti tuo, kad būsite pervedami iš sferos į sferą, iš išorinių grandinių

64 puslapis

visą laiką arčiau vidinio centro, ir kurią nors dieną, neabejokite, jūs tikrai stovėsite dieviškojo ir centrinio buvimo akivaizdoje ir matysite jį, vaizdžiai kalbant, akis į akį. Tai realių ir tiesiogine prasme dvasinių lygių pasiekimo klausimas: ir šituos dvasinius lygius gali pasiekti bet kuri būtybė, kurios viduje yra apsigyvenęs Paslaptinis Pagalbininkas, ir kuri vėliau amžinai susilieja su tuo Minties Derintoju.

Tėvas dvasiškai nesislapsto, bet tiek daug jo tvarinių patys pasislėpė tarp savo pačių valinių sprendimų ir kuriam laikui atsiskyrė nuo komunijos su jo dvasia ir su jo Sūnaus dvasia, patys pasirinkdami iškreiptus kelius ir atsiduodami tam, kad savo netoliarantišku protu ir nedvasine prigimtimi per daug sureikšmintų save.

Mirtingasis žmogus gali priartėti prie Dievo ir gali pakartotinai apleisti dieviškąją valią tol, kol yra pasirinkimo galia. Žmogaus galutinė lemtis nėra užantspauduota tol, kol jis neprarado tos galios pasirinkti Tėvo valią. Tėvo širdis niekada nebūna abejinga savo vaikų reikmėms ir prašymui. Tik tai jo palikuonys amžiams iš tikrųjų nusuka savo širdis nuo Tėvo traukiamosios galios, kada jie galutinai ir visam laikui praranda troškimą vykdyti jo dieviškąją valią—pažinti jį ir būti tokie, kaip jis. Lygiai taip iš tikrųjų žmogaus amžinasis likimas yra užtikrinamas, kada susiliejas su Derintoju paskelbia visatai, jog toks kilantis priėmė galutinį ir nepakeičiamą sprendimą gyventi Tėvo valia.

Didis Dievas užmezga tiesioginį ryšį su mirtinguoju žmogumi ir suteikia bėgalinio ir amžinojo ir nesuvokiamo savojo aš dalį, kad gyventų ir būtų jo viduje. Dievas yra

pradėjęs amžiną jaudinantį patyrimą su žmogumi. Jeigu jūs pasiduodate dvasinių jėgų, esančių jūsų viduje ir aplink jus, vadovavimui, tuomet jūs negalite nepasiekti to aukštojo likimo, kurį mylintis Dievas nustatė kaip savo kyšančių tvarinių iš erdvės evoliucinių pasaulių tikslą visatoje.

2. DIEVO BUVIMAS

Begaliniojo fizinis buvimas yra materialios visatos tikrovė. Dievybės proto buvimą turi nulemti individualaus intelektualaus patyrimo gilumas ir evoliucinės asmenybės lygis. Visatoje Dieviškumo dvasinis buvimas turi būtinai būti skirtingas. Jį nulemia tvarinio dvasinis imlumo pajėgumas ir tvarinio valios vykdyti dieviškąją valią pasišventimo laipsnis.

Dievas gyvena kiekviename iš savo sūnų, gimusių iš dvasios. Rojaus Sūnūs visada gali patekti į Dievo akivaizdą, "Tėvui iš dešinės," ir visos jo tvarinių asmenybės gali patekti į "Tėvo krūtinę." Tai pasakytina apie asmenybės grandinę, kada tik, kur tik, ir kaip tik palaikomas ryšys ar kitokiu būdu užmezgamas asmeninis, savimoningas ryšys ir bendravimas su Visuotiniu Tėvu, nesvarbu, ar tai būtų centrinėje buveinėje ar kokioje nors kitoje nustatytoje vietoje, tokioje, kaip viena iš septynių šventųjų Rojaus sferų.

Tačiau, dieviškojo buvimo negalima atrasti, kur nors gamtoje ar net Dievą pažįstančių mirtingųjų gyvenime taip iki galo ir taip užtikrintai, kaip jums mėginant bendrauti su viduje gyvenančiu Paslaptinguoju Pagalbininku, Rojaus Minties Derintoju. Kokia tai yra klaida svajoti apie Dievą, esantį toli danguje, kada Visuotinio Tėvo dvasia gyvena jūsų pačių prote!

Būtent dėl šito Dievo fragmento, kuris gyvena jūsų viduje, jūs galite tikėtis, kada vis labiau susiderinate su Derintojo dvasiniais vedimais, daug pilniau pamatyti buvimą ir transformuojančią galią tų kitų dvasinių poveikių, kurie supa jus ir veikia jus, bet nėra neatskiriama jūsų

65 puslapis

dalis. Tas faktas, kad jūs intelektualiai nesuvokiate artimo ir intymaus ryšio su viduje gyvenančiu Derintoju, nėra mažiausiu laipsniu nepaneigia tokio išaukštinto patyrimo. Artimumo su dieviškuoju Derintoju įrodymą sudaro vien tik dvasinių vaisių, duodamų individualaus tikinčiojo gyvenimo patyrimo, pobūdis ir kiekis. "Iš jų vaisių tikrai pažinsite juos."

Nepaprastai sunku menkai sudvasintam, materialiam mirtingojo žmogaus protui aiškiai suvokti dvasinę veiklą tokių dieviškųjų esybių, kaip Rojaus Derintojai. Kada bendras proto ir Derintojo kūrinys siela ima vis labiau egzistuoti, tada taip pat išsivysto sielos sąmonės naujas aspektas, kuris sugeba pajusti Paslaptinių Pagalbininkų buvimą ir pripažinti jų dvasinį vadovavimą ir kitokią viršmaterialią jų veiklą.

Komunijos su Derintoju visas patyrimas yra toks, kuris aprėpia miralinį statusą, protinį motyvavimą, ir dvasinį patyrimą. Tokio pasiekimo savo sugebėjimų įgyvendinimas iš esmės ribojasi sielos sąmonės sfera, nors ne vien tikrai ja, bet tokie įrodymai yra atviri ir gausūs ir pasireiškia dvasios vaisiais visų tokių palaikančiųjų ryši su viduje esančia dvasia gyvenime.

3. TIKRASIS GARBINIMAS

Nors Rojaus Dievybės, visatos požiūriu, yra kaip viena, bet savo dvasiniuose ryšiuose su tokiomis būtybėmis, kokios gyvena Urantijoje, jos taip pat yra ir trys skirtingi ir atskiri asmenys. Asmeninio apeliavimo, komunijos, ir kitų intymių ryšių reikaluose yra skirtumas tarp Dievybės asmenų. Aukščiausiaja prasme, mes garbiname Visuotinį Tėvą ir tikrai jį. Tas tiesa, mes galime garbinti ir iš tiesų garbiname Tėvą taip, kaip jis pasireiškia savo Sūnuose Kūrėjuose, tačiau, tiesiogiai ar netiesiogiai, yra garbinamas ir dievinamas būtent Tėvas.

Visokių rūšių maldos prašymai priklauso Amžinojo Sūnaus ir šio Sūnaus dvasinės organizacijos sferai. Malda, visi formalūs pranešimai, viskas, išskyrus Visuotinio Tėvo dievinimą ir garbinimą, yra dalykai, susiję su vietine visata; paprastai jie neišeina už Sūnaus Kūrėjo jurisdikcijos ribų. Bet garbinimas be abejonės yra įtraukiamas į grandinę ir pasiunčiamas Kūrėjo asmeniui Tėvo asmenybės veikiančia grandine. Mes taip pat manome, jog tvarinio, kurio viduje gyvena Derintojas, tokį pagarbos registravimą palengvina Tėvo dvasios buvimas. Egzistuoja milžiniškas įrodymų kiekis, galintis pagrįsti tokį tikėjimą, ir aš žinau, jog visos Tėvo fragmentų kategorijos yra įgaliotos deramai užregistruoti Visuotinio Tėvo akivaizdoje savo subjektų bona fide dievinimą. Derintojai neabejotinai taip pat naudoja tiesioginius ikiasmenius komunikavimo su Dievu kanalus, ir jie lygiai taip sugeba panaudoti Amžinojo Sūnaus dvasinės traukos grandines.

Garbinimas yra paties garbinimo labui; malda įkūnija savojo aš ar tvarinio intereso elementą; tai yra tas didysis skirtumas tarp garbinimo ir maldos. Tikrajame garbinime nėra absoliučiai jokio savojo aš prašymo ar kitokio asmeninio intereso elemento; mes tiesiog garbiname Dievą dėl to, kad suvokiame jį esant. Garbinimas neprašo nieko ir nesitiki nieko garbinančiajam. Mes negarbiname Tėvo dėl to, kad galėtumėm ką nors gauti už tokį gilų gerbimą; mes rodome tokį atsidavimą ir išitraukiame į tokį garbinimą kaip į natūralią ir spontanišką reakciją, pripažindami Tėvo neprilygstamą asmenybę ir dėl jo mylėtinos prigimties ir dievintinių požymių.

Tą pačią akimirką, kada į garbinimą įsibrauna savanaudiškumas, atsidavimas iš garbinimo pavirsta į malda, ir tinkamiau iš tiesų turėtų būti

Savo kasdienio gyvenimo praktiniuose reikaluose, jūs esate tų dvasinių asmenybių rankose, kurios yra kilusios iš Trečiojo Šaltinio ir Centro; jūs bendradarbiaujate su Bendrai Veikiančiojo agentūromis. Ir tokiu būdu: Jūs garbinate Dievą; meldžiatės Sūnui ir palaikote komuniją su juo; ir sprendžiate savo žemiškojo gyvenimo konkrečius reikalus kartu su Begalinės Dvasios protingomis būtybėmis, veikiančiomis jūsų pasaulyje ir per visą jūsų visatą.

Sūnūs Kūrėjai arba Aukščiausieji Valdovai, kurie vadovauja vietinių visatų likimams, atstovauja tiek Visuotiniam Tėvui, tiek Rojaus Amžinajam Sūnui. Šitie Visatos Sūnūs, Tėvo vardu, savo atitinkamuose kūriniuose priima garbinimo dievinimą ir išklauso prašančiųjų subjektų maldavimus. Kiekvienos vietinės visatos vaikams Sūnus Mykolas, iš esmės, yra Dievas. Jis yra Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus įsameninimas vietinėje visatoje. Begalinė Dvasia asmeninį ryšį palaiko su šitų sferų vaikais per Visatos Dvasias, Rojaus Sūnų Kūrėjų administracinius ir kuriančiuosius partnerius.

Nuoširdus garbinimas reiškia žmogiškosios asmenybės visų galių sutelkimą, viešpataujant besivystančiai sielai ir paklūstant su ja susieto Minties Derintojo dieviškajam reguliavimui. Materialių apribojimų protas niekada negali tapti tokiu, kad labai gerai sąmoningai suvoktų tikrojo garbinimo realią reikšmę. Žmogaus suvokimą apie garbinimo patyrimo tikrovę daugiausia nulemia atsirandančios jo nemirtingos sielos besivystantis statusas. Šios sielos dvasinis augimas vyksta visiškai nepriklausomai nuo intelektualios savimonės.

Garbinimo patyrimą sudaro susižadėjusio Derintojo dieviškasis mėginimas perduoti dieviškajam Tėvui žmogiškosios sielos—Dievo ieškančio mirtingo proto ir Dievą apreiškiančio nemirtingo Derintojo bendro kūrinio—neišreiškiamus siekius ir neišsakomus troškimus. Dėl to, garbinimas yra materialaus proto veiksmas, sutinkantis su savo dvasingėjančio aš mėginimu, vadovaujant su juo susietai dvasiai, bendrauti su Dievu kaip Visuotinio Tėvo įtikėjimo sūnui. Mirtingas protas sutinka garbinti; nemirtinga siela trokšta garbinti ir pradeda garbinti; dieviškojo Derintojo buvimas vadovauja tokiam garbinimui mirtingo proto ir besivystančios sielos vardu. Tikrasis garbinimas, iš esmės, tampa tokiu patyrimu, kuris yra įgyvendinamas keturiuose kosminiuose lygiuose: intelektualiaame, morontiniame, dvasiniame, ir asmeniniame—proto sąmonėje, sieloje, ir dvasioje, ir jų susivienijime asmenybėje.

4. DIEVAS RELIGIJOJE

Evoliucinių religijų moralė baimės galios motyvu žmones *traukia* į priekį ieškoti Dievo. Apreiškimo religijos *vylioja* žmones ieškoti meilės Dievo, nes jie trokšta tapti tokiais, kaip jis. Bet religija nėra vien tik pasyvus "absoliučios priklausomybės" ir "išlikimo tikrumo" jausmas; ji yra gyvas ir dinamiškas dieviškumo pasiekimo patyrimas, grindžiamas tarnyste žmonijai.

Tikrosios religijos didi ir betarpiška tarnystė yra ilgalaikės vienybės žmogiškajame patyrimo, tvirtos ramybės, ir gilaus užtikrinimo sukūrimas.

Primityviajam žmogui net ir politeizmas yra Dievybės besivystančios sampratos santykinis suvienijimas; politeizmas yra beatsirandantis monoteizmas. Anksčiau ar vėliau yra nulemta tai, kad Dievas turi būti suvoktas kaip vertybių tikrovė, prasmių esmė, ir tiesos gyvenimas.

Dievas yra ne tik tai likimo nulėmėjas; jis yra žmogaus amžinasis galutinis tikslas. Visa nereliginga žmogiškoji veikla stengiasi visatą palenkti į iškrypstančią tarnystę savajam aš; tikrai religingas individas savąjį aš stengiasi sutapatinti su visata, o tada šito suvienyto savojo aš veiklą pašvęsti bičiulių būtybių, žmogiškųjų ir viršžmogiškųjų, visatos šeimos tarnystei.

Filosofijos ir meno sferos įsiterpia tarp žmogiškojo aš nereliginės ir religinės veiklos. Per meną ir filosofiją materialiai mąstantis žmogus yra įvyliojamas į apmąstymus apie amžinųjų prasmių dvasines realybes ir visatos vertybes.

Visos religijos moko Dievybės garbinimo, o kai kurios moko žmogaus išgelbėjimo doktrinos. Budistų religija žada išgelbėjimą iš kančios, nesibaigiančią ramybę; žydų religija žada išgelbėjimą iš sunkumų, klestėjimą, grindžiamą teisumu; graikų religija žadėjo išgelbėjimą iš disharmonijos, bjaurumo grožio suvokimu; krikščionybė žada išgelbėjimą iš nuodėmės, šventumą; mahomedonizmas suteikia išlaisvinimą iš judaizmo ir krikščionybės griežtų moralinių standartų. Jėzaus religija yra išgelbėjimas iš savojo aš, išlaisvinimas iš tos blogybės, kokia yra tvarinio izoliacija laike ir amžinybėje.

Hebrajai savo religiją grindė gėriu; graikai ją grindė grožiu; abi religijos siekė tiesos. Jėzus apreiškė meilės Dievą, o meilė aprėpia visą tiesą, grožį, ir gėrį.

Zoroastriečiai turėjo moralės religiją; indusai, metafizikos religiją; konfucijiečiai, etikos religiją. Jėzus gyveno *tarnavimo* religija. Visos šitos religijos yra vertingos tuo, kad jos yra veiksmingi priartėjimai prie Jėzaus religijos. Religija turi lemti tapti viso to, kas yra gera, gražu, ir teisinga žmogiškajame patyrimo, dvasinio suvienijimo tikrove.

Graikų religija turėjo devizą "Pažink save"; hebrajai koncentravo savo mokymą į "Pažink savo Dievą"; krikščionys skelbia tokią evangeliją, kuri yra nukreipta į "Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimą"; Jėzus skelbė gerąsias naujienas apie "Dievo ir savęs kaip Dievo sūnaus pažinimą." Šitos skirtingos religijos tikslo sampratos nulemia individo požiūrį įvairiose gyvenimo situacijose ir pranašauja garbinimo gilumą ir jo maldos asmeninių įpročių pobūdį. Bet kokios religijos dvasinį statusą galima įvertinti pagal jos maldų pobūdį.

Samprata apie pusiau žmogišką ir pavydų Dievą yra neišvengiamas perėjimas tarp politeizmo ir įkvepiančio monoteizmo. Išaukštintas antropomorfizmas yra grynai evoliucinės religijos aukščiausias pasiekimo lygis. Krikščionybė pakėlė antropomorfizmo sampratą nuo žmogaus idealo iki pašlovintojo Kristaus asmens transcendentinės ir

dieviškosios sampratos. Ir tai yra pats aukščiausias antropomorfizmas, kokį žmogus kada nors gali suvokti.

Krikščioniškoji Dievo samprata yra mėginimas suderinti tris atskirus mokymus:

1. *Hebrajų sampratą*—Dievą kaip moralinių vertybių saugotoją, teisųjį Dievą.
2. *Graikų sampratą*—Dievą kaip suvienytoją, išminties Dievą.

68 puslapis

3. *Jėzaus sampratą* - Dievą kaip gyvą draugą, mylintį Tėvą, dieviškąjį buvimą.

Dėl to turi būti akivaizdu, jog sudėtinė krikščionybės teologija susiduria su didžiuliu sunkumu, stengdamasi pasiekti nuoseklumą. Šitą sunkumą toliau padidina tas faktas, jog ankstyvosios krikščionybės doktrinos buvo apskritai grindžiamos trijų skirtingų asmenų: Filono iš Aleksandrijos, Jėzaus iš Nazareto, ir Pauliaus iš Tarsos, asmeniniu religiniu patyrimu.

Studijuodami Jėzaus religinį gyvenimą laikykitės pozityvaus požiūrio. Galvokite ne tiek apie jo nenuodėmingumą, kiek apie jo teisumą, apie jo kupiną meilės tarnystę. Jėzus pasyvią meilę, atskleistą hebrajų sampratoje apie dangiškąjį Tėvą, pakėlė iki tokio Dievo, kuris yra kiekvieno individo, net ir blogai besielgiančio, Tėvas, aukštesnio *aktyvaus* ir tvarinį mylinčio prieraišumo.

5. DIEVO SĄMONĖ

Moralė kyla iš savimonės priežasties; ji yra viršgyvulinė, bet visiškai evoliucinė. Žmogiškoji evoliucija besiskleisdama apima visus sugebėjimus, kurie buvo iki Derintojų padovanojimo ir Tiesos Dvasios išliejimo. Bet moralės lygių pasiekimas žmogaus neišvaduoja iš realių mirtingojo gyvenimo kovų. Žmogaus fizinė aplinka sukelia mūšį dėl egzistencijos; visuomeninė aplinka sukelia etinius prisiderinimus; moralinės situacijos reikalauja apsisprendimo aukščiausiose proto sferose; dvasinis patyrimas (suvokus Dievą) reikalauja, kad žmogus surastų jį ir nuoširdžiai stengtųsi būti toks, kaip jis.

Religija nėra grindžiama mokslo faktais, visuomenės įsipareigojimais, filosofijos tvirtinimais, ar moralės nurodytomis pareigomis. Religija yra žmogiškojo reagavimo į gyvenimo situacijas savarankiška sfera, ir tikrai yra matoma visose žmogiškojo vystymosi pakopose, kurios yra postmoralinės. Religija gali persmelkti vertybių suvokimo ir visatos bičiulystės patyrimo visus keturis lygius: savojo aš išsaugojimo fizinį arba materialųjį lygį; visuomeninį arba bičiulystės emocinį lygį; moralinį arba proto pareigos lygį; visatos bičiulystės sąmonės dvasinį lygį dieviškojo garbinimo dėka.

Faktų ieškantis mokslininkas Dievą suvokia kaip Pirmąją Priežastį, kaip jėgos Dievą. Emocingas menininkas Dievą mato kaip grožio idealą, kaip estetikos Dievą. Protaujantis filosofas kartais yra linkęs postuluoti visuotinės vienybės Dievą, net panteistinę Dievybę. Įtikėjęs religininkas tiki į tokį Dievą, kuris puoselėja išlikimą, Tėvą danguje, meilės Dievą.

Moralus elgesys visada eina anksčiau už atsiradusią religiją, ir yra net apreikštos religijos dalis, bet niekada nebūna religinio patyrimo visuma. Visuomeninė tarnystė yra moralinio mąstymo ir religinio gyvenimo rezultatas. Moralė biologiškai neveda į religinio patyrimo aukščiausiuosius dvasinius lygius. Dievinimas to, kas abstrakčiai yra gražu, nėra Dievo garbinimas; taip pat ir gamtos išaukštinimas ar gili pagarba vienybei nėra Dievo garbinimas.

Evoliucinė religija yra mokslo, meno, ir filosofijos motina, kuri pakėlė žmogų iki apreikštos religijos, įskaitant Derintojų padovanojimą ir Tiesos Dvasios atėjimą, priėmimo lygio. Žmogiškosios egzistencijos evoliucinis paveikslas prasideda ir baigiasi religija, nors labai skirtingų požymių religija, viena religija yra evoliucinė ir biologinė, kita yra apreikštoji

69 puslapis

ir periodinė religija. Ir šitokiu būdu, nors religija yra normali ir natūrali žmogui, bet ji taip pat yra ir pasirenkama. Žmogus neprivalo būti religingas prieš savo paties valią.

Religinio patyrimo, kuris iš esmės yra dvasinis, niekada negalima iki galo suprasti materialiu protu; štai čia yra teologijos funkcija, religijos psichologija. Žmogiškojo suvokimo apie Dievą esminė doktrina sukuria paradoksą ribiniame suvokime. Žmogiškajai logikai ir ribiniam protui beveik neįmanoma suderinti sampratos apie dieviškąjį buvimą viduje, Dievą, esantį viduje ir sudarantį kiekvieno individo dalį, su idėja apie Dievo transcendentalumą, dieviškąjį viešpatavimą visatų visatoje. Šitas dvi esmines sampratas apie Dievybę turi suvienyti asmenio Dievo transcendentalumo sampratos suvokimas įtikėjimo dėka ir viduje gyvenančio to Dievo fragmento buvimo suvokimas tam, kad būtų pateisintas protingas garbinimas ir patvirtinta asmenybės išlikimo viltis. Religijos sunkumai ir paradoksai yra neatskiriami nuo to fakto, kad religijos realybės visiškai pranoksta mirtingojo sugebėjimą jas suvokti intelektualiai.

Mirtingasis žmogus religinio patyrimo dėka užsitikrina tris didžiuosius pasitenkinimus net ir savo laikinojo gyvenimo žemėje dienomis:

1. *Intelektualiai* jis gauna pasitenkinimą dėl labiau suvienytos žmogiškosios sąmonės.

2. *Filosofiškai* jis gauna pasitenkinimą dėl to, kad yra patvirtinami jo moralinių vertybių idealai.

3. *Dvasiškai* jis klesti patirdamas dieviškąją draugiją, tikrojo garbinimo dvasinį pasitenkinimą.

Dievo-sąmonę, kaip ją patiria besivystantis sferos mirtingasis, turi sudaryti trys besikeičiantys faktoriai, tikrovės suvokimo trys skirtingi lygiai. Pirmiausia yra proto sąmonė—Dievo *idėjos* suvokimas. Tuomet eina sielos sąmonė—Dievo *idealo* suvokimas. Vėliausia išaušta dvasios sąmonė—Dievo *dvasinės tikrovės* suvokimas. Suviendama šituos dieviškojo suvokimo faktorius, nesvarbu, kad ir kiek neužbaigtai, mirtingojo asmenybė visais laikais visus sąmoningus lygius iš viršaus užkloja Dievo *asmenybės* suvokimu. Tuos mirtinguosius, kurie pasiekė Užbaigtumo Korpusą, visa tai su laiku tikrai atves į Dievo *aukštybės* suvokimą ir vėliau gali atsirasti Dievo *galutinybės*, Rojaus Tėvo absonitinės viršsąmonės tam tikros fazės, suvokimas.

Dievo-sąmonės patyrimas išlieka toks pat karta po kartos, bet su kiekviena žmogiškojo pažinimo besivystančia epocha Dievo filosofinė samprata ir teologiniai apibrėžimai *turi* keistis. Dievo pažinimas, religinė sąmonė, yra visatos tikrovė, bet nesvarbu, koks patikimas (realus) yra religinis patyrimas, jis turi norėti, kad jį veiktų protinga kritika ir protingas filosofinis aiškinimas; jis neturi stengtis būti atskiru dalyku žmogiškojo patyrimo visumoje.

Asmenybės amžinasis išlikimas visiškai priklauso nuo mirtingojo proto, kurio sprendimai nulemia nemirtingos sielos išlikimo potencialą, pasirinkimo. Kada protas tiki Dievu, o siela pažįsta Dievą, ir kada, padedant Derintojui, jie visi *trokšta* Dievo, tuomet iš tiesų išlikimas yra užtikrintas. Intelkto apribojimai, švietimo suvaržymai, kultūros smukimas, visuomeninio statuso nuskurdinimas, net moralės žmogiškųjų standartų sumenkėjimas, kylantys dėl to, jog apgailėtinais stinga palankių švietimo, kultūros, ir visuomeninių sąlygų, negali padaryti negaliojančiu dieviškosios dvasios buvimo tokiuose nelaiminguose ir žmogiškai suluošintuose, bet tikinčiuose individuose. Paslaptingojo Pagalbininko gyvenimas viduje

70 puslapis

sudaro pradžią ir užtikrina nemirtingos sielos augimo ir išlikimo potencialo galimybę.

Mirtingųjų tėvų sugebėjimas reprodukuoti nėra grindžiamas jų išsilavinimu, kultūriniu, visuomeniniu, ar ekonominiu statusu. Natūraliomis sąlygomis tėviškųjų veiksnių suvienijimo visiškai pakanka tam, kad būtų pradėti palikuonys. Žmogiškojo proto, suvokiančio gerį ir blogį, ir sugebančio garbinti Dievą, sąjungoje su dieviškuoju Derintoju, visiškai užtenka tam, jog tas mirtingasis pradėtų ir puoselėtų savo nemirtingos sielos, turinčios išlikimo savybių, sukūrimą, jeigu toks dvasia apdovanotas individas ieško Dievo ir nuoširdžiai trokšta tapti panašiu į jį, nuoširdžiai nusprendžia vykdyti dangiškojo Tėvo valią.

6. ASMENYBĖS DIEVAS

Visuotinis Tėvas yra asmenybių Dievas. Visatos asmenybės sfera, pradedant nuo asmenybės statuso žemiausiojo mirtingojo ir materialaus tvarinio ir einant iki kūrėjo orumo ir dieviškojo statuso aukščiausiųjų asmenų, iš tikrųjų savo centrą ir periferiją turi Visuotiniame Tėve. Dievas Tėvas yra kiekvienos asmenybės padovanotojas ir išsaugotojas. Ir Rojaus Tėvas lygiai taip pat yra likimas visų tų ribinių asmenybių, kurios iš visos širdies pasirenka vykdyti dieviškąją valią, tų, kurios myli Dievą ir trokšta būti panašios į jį.

Asmenybė yra viena iš neįmintų paslapčių visatose. Mes sugebame suformuoti adekvačias sampratas apie tuos faktorius, kurie sudaro asmenybės įvairias kategorijas ir lygius, bet mes ne iki galo suvokiame pačios asmenybės realią prigimtį. Mes aiškiai suvokiame tuos daugybę faktorių, kurie, kada yra sudėti draugėn, sudaro žmogiškosios asmenybės karkasą, bet mes ne iki galo suvokiame tokios ribinės asmenybės prigimtį ir reikšmę.

Asmenybė yra potenciali visuose tvariniuose, kurie turi proto dovaną, apimančią spektrą nuo savojo aš suvokimo minimumo iki Dievo-sąmonės maksimumo. Bet vien tiktai proto apdovanojimas nėra asmenybė, taip pat ja nėra nei dvasinė, nei fizinė energija. Asmenybė yra toji savybė ir vertybė kosminėje tikrovėje, kurią asocijuotų ir suderintų materijos, proto, ir dvasios energijų gyvoms sistemoms padovanoja išskirtinai Dievas Tėvas. Asmenybė taip pat nėra ir koks nors progresinis pasiekimas. Asmenybė gali būti materialinė ar dvasinė, bet asmenybė arba yra, arba asmenybės nėra. Tas, kas yra neasmenis, niekada nepasiekia asmenio lygio, išskyrus tuomet, kada jį tiesiogiai paveikia Rojaus Tėvas.

Asmenybės padovanojimas yra Visuotinio Tėvo išimtinė funkcija, gyvų energijos sistemų, kurias jis padovanoja su santykinės kūrybinės sąmonės savybėmis ir laisvos valios kontrole jos atžvilgiu, įsameninimas. Nėra nė vienos asmenybės atskirai nuo Dievo Tėvo, ir nė viena asmenybė neegzistuoja kam nors kitam, kaip tik Dievui Tėvui. Žmogiškojo aš fundamentalios savybės, o taip pat ir žmogiškosios asmenybės absoliutus Derintojo branduolys, yra Visuotinio Tėvo dovanos, veikiančios išskirtinai jo asmenėje kosminės tarnystės sferoje.

Ikiasmenio statuso Derintojai gyvena mirtingųjų tvarinių daugybės tipų viduje, šitokiu būdu užtikrindami, kad būtent šitos pačios būtybės galėtų išlikti po mirtingojo mirties, kad būtų įsamenintos kaip morontiniai tvariniai su galutiniu dvasinio pasiekimo potencialu. Nes, kada tokiam asmenybe apdovanotame prote gyvena amžinojo Dievo dvasios fragmentas, asmenio Tėvo ikiasmenė dovana, tada iš tikrųjų šita ribinė asmenybė turi to, kas yra dieviška ir kas yra amžina, potencialą ir siekia panašios lemties kaip ir Galutinysis, verždamasi net į Absoliuto suvokimą.

Potencialas tapti dieviškąja asmenybe yra neatskiriamas nuo ikiasmenio Derintojo; potencialas tapti žmogiškąja asmenybe yra potencialus žmogiškosios būtybės kosminio proto apdovanojime. Bet mirtingojo žmogaus patirtinė asmenybė nėra pastebima kaip aktyvi ir funkcinė tikrovė tol, kol mirtingojo tvarinio materialios gyvybės karkaso nepaliečia Visuotinio Tėvo išlaisvinantis dieviškumas, šitokiu būdu ji būna paleidžiama į patyrimo jūras kaip savimoninga ir (santykinei) save nulemianti ir save sukurianti asmenybė. Materialusis savasis aš yra tikrai ir *besąlygiškai asmenis*.

Materialusis savasis aš turi asmenybę ir tapatybę, laikinąją tapatybę; ikiasmenis dvasinis Derintojas taip pat turi tapatybę, amžinąją tapatybę. Šita materialioji asmenybė ir šita dvasinė ikiasmenybė sugeba taip suvienyti savo kūrybines savybes tam, kad pagimdytų nemirtingos sielos išliekančiąją tapatybę.

Šitaip pasirūpinęs nemirtingos sielos augimu ir išlaisvinęs žmogaus vidinį aš iš absoliučios priklausomybės nuo antecedentinio priešastingumo pančių, Tėvas pasitraukia į šalį. Dabar, žmogų šitokiu būdu išlaisvinus iš reagavimo į priešastingumą pančių, bent jau kas yra susiję su amžinuoju likimu, ir, pasirūpinus nemirtingo savojo aš, sielos, augimu, pačiam žmogui belieka norėti sukurti arba atstumti šitą išliekantįjį ir amžinąjį savąjį aš, kuris yra jo, jam pačiam pasirinkus. Nė viena kita būtybė, jėga, kūrėjas, ar agentūra visoje plačiojoje visatų visatoje nė mažiausiu laipsniu negali įsikišti į mirtingojo laisvos valios absoliutų suverenumą, kada ši valia pasireiškia pasirinkimo sferoje, susijusioje su besirenkančiojo mirtingojo asmenybės amžinuoju likimu. Kai dėl amžinojo išlikimo, tai Dievas yra paskelbęs materialios ir mirtingojo valios suverenumą, ir tas sprendimas yra absoliutus.

Asmenybės padovanojimas tvariniui suteikia santykinį išlaisvinimą iš vergiško reagavimo į antecedentinį priešastingumą, ir visų tokių moralių būtybių, evoliucinių ar kitokių, asmenybės yra koncentruotos Visuotinio Tėvo asmenybėje. Jas visą laiką traukia link jo buvimo Rojuje ta būties giminystė, kuri sudaro amžinojo Dievo milžinišką ir visuotinį šeimos apskritimą ir broliškąją grandinę. Giminingą dieviškojo betarpiškumo ryšį turi visos asmenybės.

Visatų visatos asmenybės grandinė koncentruojasi Visuotinio Tėvo asmenyje, ir Rojaus Tėvas asmeniškai sąmoningai suvokia savimoningos egzistencijos visų lygių visas asmenybes ir asmeniškai su jomis palaiko ryšį. Ir visos kūrinijos šita asmenybės sąmonė egzistuoja nepriklausomai nuo Minties Derintojų misijos.

Kaip visos gravitacijos grandinė sueina į Rojaus Salą, kaip viso proto grandinė sueina į Bendrai Veikiantįjį, o viso dvasingumo grandinė sueina į Amžinąjį Sūnų, taip visų asmenybių grandinė sueina į Visuotinio Tėvo asmeninį buvimą, ir šitoji grandinė visų asmenybių garbinimą neklystamai perduoda Pirminei ir Amžinajai Asmenybei.

Kai dėl tų asmenybių, kurių viduje negyvena Derintojai, tai: Pasirinkimo laisvės savybę taip pat padovanoja Visuotinis Tėvas, ir tokius asmenis lygiai taip pat apkabina dieviškosios meilės didžioji grandinė, Visuotinio Tėvo asmenybės grandinė. Dievas užtikrina visoms tikroms asmenybėms suverenų pasirinkimą. Nė vieno asmenio tvarinio

negalima įtraukti į amžinąjį jaudinantį patyrimą prievarta; amžinybės vartai atsiveria tik tai reaguodami į laisvos valios Dievo sūnų, turinčių laisvą valią, pasirinkimą laisva valia.

72 puslapis

Ir tai atspindi mano pastangas perteikti gyvojo Dievo ryšį su laiko vaikais. Ir kada viskas yra pasakyta ir padaryta, tada aš negaliu padaryti nieko naudingesnio, kaip tik dar kartą pakartoti, jog Dievas yra jūsų visatos Tėvas, ir kad jūs visi esate jo planetiniai vaikai.

[Tai yra Uversos Dieviškojo Patarėjo penktasis ir paskutinis pasakojimas apie Visuotinį Tėvą.]

[Ankstesnis dokumentas](#) | [Kitas dokumentas](#) | [Turinys](#)

© 2004 Urantijos Fondas. Visos teisės yra saugomos.
